

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Toshikazu Kawaguchi

TALES FROM THE CAFÉ

(KONO USO GA BARENAI UCHI NI)

Copyright © 2017 by Toshikazu Kawaguchi.

Originally published in Japan as KONO USO GA BARENAI UCHI NI by Sunmark Publishing, Inc., Tokyo, Japan in 2017.

Serbian translation rights arranged with Sunmark Publishing, Inc. through Gudovitz & Company Literary Agency, New York, USA in cooperation with PLIMA d.o.o. Branka Ćopića 20/8, Belgrade, Serbia.

Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04926-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

TOŠIKAZU KAVAGUČI

Za
sreću
je dovoljna
šoljica
kafe

Prevele Sara i Ana Živković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

*Kada biste se vratili u prošlost,
koga biste voleli da vidite ponovo?*

UVOD

Veruje se da u jednom gradu postoji kafić u kojem postoji jedna zanimljiva stolica. Kada sedneš na tu stolicu, možeš se vratiti u prošlost.

Ali, da bi to uradio, moraš ispoštovati neka veoma dosadna pravila.

Pravilo broj jedan: U prošlosti ne možeš sresti osobu koja nije nikada bila u ovom kafiću.

Pravilo broj dva: Kada se vratiš u prošlost, šta god učinio, sadašnjost se ne može promeniti.

Pravilo broj tri: Na toj stolici uvek sedi jedan gost. U prošlost se možeš vratiti samo u trenutku kada taj gost ustane i ode do toaleta.

Pravilo broj četiri: Kada se vratiš u prošlost, ne smeš ustajati sa te stolice.

Pravilo broj pet: U prošlosti možeš ostati samo dok ti se kafa ne ohladi.

Ovo nisu sva dosadna pravila. Ali, bez obzira na to, mnogi ljudi koji su čuli glasinu o ovom kafiću ipak odluče da ga posete.

Ime kafića je „Funikuli Funikula“.

Imajući na umu ova pravila, da li biste vi želeli da se vratite u prošlost?

Čućemo četiri neverovatne priče koje su se dogodile u ovom zanimljivom kafiću.

Prva se zove „Prijatelji“ i to je priča o čoveku koji odlazi u prošlost da poseti starog prijatelja koji je preminuo pre dvadeset dve godine.

Druga se zove „Majka i dete“ i to je priča o sinu koji nije prisustvovao sahrani svoje majke.

Treća se zove „Ljubavnici“ i to je priča o čoveku koji se vraća u prošlost da sretne ženu kojom nije mogao da se oženi.

Četvrta se zove „Bračni par“ i to je priča o detektivu koji se vraća u prošlost kako bi dao rođendanski poklon svojoj ženi.

Kada biste se vratili u prošlost, koga biste voleli da vidite ponovo?

1.

PRIJATELJI

Gohtaro Čiba lagao je svoju ćerku dvadeset dve godine. „Najteže u životu je živeti a ne lagati“, govorio je i pisac koji se zvao Dostojevski. U laži su razni ciljevi. Ljudi lažu da bi se pred drugima predstavili u boljem svetlu, lažu da bi zavarali druge ljude. Postoje laži koje mogu da povrede, ali i one koje mogu da spasu. Međutim, ljudi koji lažu najčešće zažale zbog toga.

Tako je bilo i sa Gohtarom. Mumlajući u sebi kako se kaje što je izrekao neke laži, hodao je napred-nazad više od pola sata ispred kafića koji je svojim gostima nudio priliku da se vrate u prošlost.

Ovaj kafić u kojem si mogao da se vratiš u prošlost bio je samo nekoliko minuta pešačenja od stanice Džimbočo. U uskoj

ulici koja se nalazila u četvrti gde su se nizale samo poslovne zgrade, virio je znak na kojem je pisalo „Funikuli Funikula“. Kafe se nalazio u prizemlju, pa ga bez ovog znaka niko ne bi ni primetio.

Gohtaro se spustio niz stepenice, pa se zaustavio ispred izrezbarenih vrata. I dalje mumlajući u sebi, odmahujući glavom, ponovo se popeo uz stepenice kad je najednom zastao. Na licu mu se ocrtavala ideja. Ponovo je nastavio da šeta gore-dole.

„Zašto ne biste nastavili da se mučite pošto uđete unutra?“

Gohtaro se okrenuo na iznenadni poziv mršave žene koja je stajala iza njega. Preko bele majice nosila je crni prsluk i kecelju. Odmah je shvatio da je ona konobarica.

„Ah, ovaj...“

Dok je Gohtaro razmišljao šta da joj odgovori, žena je prošla pored njega i brzo se popela uz stepenice.

DING-DONG

Zvuk zvonca na vratima nastavio je da se čuje i nakon što je ona ušla u kafić. Kada mu je preporučila da uđe, nije želela da ga forsira. Osetio je svež povetarac. Štaviše, oblila ga je neobična senzacija da svi mogu da vide šta mu leži na srcu.

Vrteo se na stepenicama jer nije bio siguran da li je verovanje da ovaj kafić može vratiti čoveka u prošlost istinito. Jer ako bi se glasine koje mu je preneo njegov stari prijatelj ispostavile kao

izmišljotina, on koji je došao verujući u to na kraju bi postao samo jedan veoma postuđen gost. Čak i ako bi se ispostavilo da je moguće vratiti se u prošlost, čuo je da postoje neka vrlo dosadna pravila koja se moraju poštovati. Jedno od njih je glasilo: Koliko god pokušavali, sadašnjost se ne može promeniti.

Kada mu je prvi put bilo rečeno za ovo pravilo, nije mogao a da se ne zapita zašto bi onda iko želeo da se vrati u prošlost. I mada je razmišljao tako, evo ga, stajao je tu ispred kafića želeći da se vrati u prošlost. Da li je žena koja je malopre prošla videla ove njegove unutrašnje sukobe? Da je bilo tako, sigurno bi mu rekla nešto prikladnije, poput: „Želite li da uđete? Molim vas, izvolite.“ Uprkos tome, rekla mu je: „Zašto ne biste nastavili da se mučite pošto uđete u kafić?“ Drugim rečima, moguće je vratiti se u prošlost, ali zašto ne biste razmislili da li želite to ili ne nakon što sednete u kafić. Iako se pitao kako je ona mogla znati zašto je došao tu, u njemu se pojavio tračak nade. Zahvaljujući ovom njenom slučajnom komentaru, Gohtaro je uspeo da odluči. I pre nego što je primetio, već je pružio ruku prema kvaci, otvorio vrata i ušao u kafić.

DING-DONG

Gohtaro je zakoračio u kafić za koji kažu da može vratiti u prošlost.

Gohtaro Čiba imao je pedeset jednu godinu. Možda zato što je u srednjoj školi i na fakultetu igrao ragbi, zbog svoje krupne građe, i dan-danas nosi odela veličine 3XL. Živeo je sa ćerkom po imenu Haruka koja će ove godine napuniti dvadeset tri godine. Kao samohrani otac, odgajao ju je uvek govoreći kako je mama umrla zbog bolesti još kad je Haruka bila mala. Posedovao je skromni restorančić koji se zvao „Kamija“ i u kojem mu je Haruka često pomagala. Prošavši kroz velika drvena vrata koja su imala bar dva metra, još uvek nije ušao u unutrašnjost kafića, već je pre toga morao da prođe kroz nešto nalik na uski hodnik. Ispred je bio toalet, a na prednjem zidu sa desne strane nalazio se ulaz u kafić.

Kada je ušao, pogled mu se nakratko susreo sa ženom koja je sedela za šankom. Žena se odmah okrenula ka prostoriji iza šanka i povikala: „Kazu! Imaš gosta!“ Pored žene je sedeo dečak koji je izgledao kao osnovac. Pored njih, unutar kafića sedela je, za najdaljim stolom, samo jedna žena u beloj haljini kratkih rukava. Bledog tena, sedela je u tišini, čitajući knjigu.

„Konobarica se upravo vratila iz prodavnice. Slobodno sedi i sačekaj.“

Iako su se prvi put sreli, obratila mu se previše prijateljski. Izgledala je kao redovni gost ovog kafea. Ne rekavši joj ništa,

Gohtaro joj je zahvalio klimnuvši glavom. Gledala ga je sa izrazom lica koji je govorio da je slobodno pita šta god ga zanima o kafeu, ali, uprkos tome, Gohtaro se okrenuo praveći se kao da ne primećuje to i, kada je seo na mesto najbliže ulazu, počeo je da razgleda po kafeu. Uza zid su stajala tri ogromna antikvarna sata koja su se pružala od poda do plafona. Na mestu gde su se ukrštale dve grede od prirodnog drveta, lagano se vrteo drveni ventilator. Zidovi su bili suptilni, tamne boje nalik na kinako, i pošto su verovatno napravljeni pre mnogo vremena, celi su bili prekriveni flekama. Kako je kafe bio u podrumu, nije imao prozore. Unutrašnjost kafea osvetljavale su lampe na plafonu, koje su bacale zagasitu svetlost i sve bojile u boju sepije.

„Izvolite!“

Žena koju je malopre sreo na stepenicama pojavila se iz sobe iza šanka i spustila čašu vode ispred njega. Zvala se Kazu Tokita. Kosa joj je bila vezana u rep, a preko bele košulje sa crnom leptir-mašnom nosila je crni sako i kecelju. Kazu je bila konobarica u kafiću „Funikuli Funikula“. Imala je nežno, lepo lice i duguljaste oči, ali ništa u vezi s njom nije ostavljalo neki poseban utisak. Kada bi, nakon što bi je neko pogledao, zatvorio oči i pokušao da se seti njenog lika, ne bi mogao da se seti kako je izgledala. Imala je tip lica koje se lako stapa sa masom. Ove godine napuniće dvadeset devet.

„Eh... ovo je... hm...“

Ne znajući kako da podstakne priču o vraćanju u prošlost, Gohtaro je bio veoma zbunjen. Pošto ga je videla tako usplahirenog, Kazu se okrenula i upitala: „U koji trenutak u prošlosti želite da se vratite?“ Zvuk kafe koja klokoće u sifonu dopirao je iz kuhinje.

Ova konobarica sigurno mi čita misli...

Blagi miris kafe koji se širio sobom vratio mu je sećanja na „onaj dan“.

Bilo je to baš ispred ovog kafića kada je Gohtaro sreo Šuičija Kamiju prvi put posle sedam godina. Njih dvojica su zajedno igrali ragbi dok su studirali. U to vreme, Gohtaro je bio beskućnik, nije imao novca, bio je primoran da preda svu svoju imovinu pošto je morao da isplaćuje kredit za kompaniju svog prijatelja koja je bankrotirala. Odeća mu je bila prljava i smrdljiva. Međutim, Šuiči je, bez imalo zgražavanja zbog Gohtarovog izgleda, bio srećan povodom ponovnog, iznenadnog susreta. Pozvao je Gohtara u kafić i, nakon što je saslušao šta mu se dogodilo, predložio je: „Zašto ne bi došao da radiš u mom restoranu?“

Nakon diplomiranja, zbog talenta za ragbi, Šuičija su tražile kompanije u korporativnoj ligi Osake, ali nije igrao ni godinu dana kada je povreda stala na put njegovoj karijeri, nakon čega

se priključio kompaniji koja je vodila lanac restorana. Veliki optimista kakav je bio Šuići, ovu prepreku video je kao šansu, pa je radeći triput više od ostalih ubrzo postao menadžer sedam restorana. Nakon što se oženio, otvorio je mali restoran u kojem je radio sa svojom suprugom. Šuići je govorio upravo o tom restoranu, rekavši mu kako bi mu dobro došla pomoć pošto je restoran bio prilično posećen.

„Kada bi došao, bilo bi mi lakše.“

Gohtaro, koji je živeo u nemaštini, bez nade za sutra, zaplakao je kada je čuo Šuićijeve reči i klanjajući se govorio: „Hoću! Dolazim!“

Stolica je zaškripala dok je Šuići žustro ustajao i sa radosnim osmehom na licu dodao: „Čekaj samo da vidiš moju ćerku!“

Gohtaro još uvek nije bio oženjen, te se pomalo iznenadio kada je to čuo.

„Ćerku?“, upita razrogačenih očiju.

„Da! Tek što se rodila! Slatkica mala!“

Šuići je izgledao zadovoljno Gohtarovim odgovorom. Uzeo je račun sa stola i otišao do kase.

„Šefe! Da platim!“

Za kasom je stajao mršav, skoro dva metra visok mladić uskih očiju, koji je izgledao kao srednjoškolac.

„Sedamsto šezdeset jena.“

„Eh, evo.“

Gohtaro i Šuiči bili su ragbi igrači, pa su bili krupniji od mnogih. Međutim, kada su videli ovog mladića koji je bio krupniji i od njih, pogledali su se i nasmejali kao da su im iste misli prošle kroz glavu. Izgledao im je kao da je rođen da igra ragbi.

„Evo kusura.“

Šuiči je uzeo kusur i krenuo ka izlazu.

Pre nego što je postao beskućnik, nasledivši očevu firmu koja je zarađivala i do milion jena godišnje, živeo je prilično udobnim životom. Ali, iako je bio pošten, novac ga je promenio. Bilo je i perioda kada je umeo da potroši mnogo para jer se osećao dobro i verovao da čovek može sve ako ima pare. Međutim, kada se firma njegovog poznanika u kojoj su imali zajedničko jemstvo zatvorila, zbog ogromnih dugova u kojima se našao, propala je i ova njegova. Čim je ostao bez novca, ljudi koji su ga tada okruživali napustili su ga. Napustili su ga i oni koje je smatrao prijateljima, među kojima je bio i jedan koji ga je napustio rekavši mu u lice da je sada rob koji bez novca nema vrednost.

Iako je izgubio sve, Šuiči ga je tretirao kao podjednako važnog. Nema mnogo ljudi koji bi se našli da pomognu ljudima koji su u nevolji ne očekujući ništa zauzvrat. Šuiči Kamija bio je takav čovek.

Dok su izlazili iz kafića, idući iza Šuičija i gledajući u njegova leđa, Gohtaro je odlučio.

Vraću mu ovu uslugu. Sigurno.

DING-DONG

„To je bilo pre dvadeset dve godine.“

Gohtaro je uzeo čašu koja je stajala ispred njega i, osveživši suvo grlo, ispustio je mali izdah „uh“. Iako je izgledao prilično mlado za svoje godine, nekoliko tankih sedih pramenova postalo je veoma upadljivo.

„Posle toga sam svaki dan naporno radio kako bih posao savladao što brže. Međutim, posle godinu dana, Šuiči i njegova žena doživeli su saobraćajnu nesreću i...“

Iako se to desilo pre više od dvadeset godina, šok koji je tada doživio i dalje je opstajao. Oči su mu postale crvene i počeo je da se guši svojim rečima.

Srrrrrrk!

U tom trenutku začuo se dečak koji je sedeo za šankom i srkao slamčicom poslednje kapi soka od pomorandže, praveći veliku buku.

„I? Šta je onda bilo?“

Kazu mu se obratila nonšalantno, ne prekidajući posao. Nije menjala stav bez obzira na to koliko je priča bila ozbiljna. To je verovatno bio njen način da se distancira od ljudi.

„Uzeo sam Šuičijevu ćerku i sâm je odgajio.“

I dok je to pričao skoro sebi u bradu, spuštenog pogleda, polako je ustao. „Molim vas. Vratite me u taj dan. Vratite me u

taj dan pre dvadeset dve godine.“ Povivši se masivnim telom, duboko se naklonio.

To je bio kafić „Funikuli Funikula“, mesto koje je pre nekih deset godina postalo deo urbane legende o povratku u prošlost. Urbane legende su izmišljene priče, ali u ovom kafiću zaista je bilo moguće vratiti se kroz vreme. Sve do danas prenose se razne priče o ljudima koji su se vratili u prošlost, poput devojke koja se vratila da poseti svog bivšeg dečka, sestre koja se vratila kroz vreme kako bi videla svoju mlađu sestru koja je poginula u saobraćajnoj nesreći ili žene koja je ponovo videla svog muža koji je izgubio pamćenje.

Međutim, da bi se neko vratio u prošlost, morao je da poštuje nekoliko veoma dosadnih pravila.

Prvo pravilo: U prošlosti možeš sresti samo ljude koji su posetili ovaj kafić.

U slučaju da neko želi da poseti osobu koja nikada nije bila u ovom kafiću, može se vratiti u prošlost, ali je ne može sresti. Drugim rečima, ako bi ljudi iz drugih dalekih zemalja prevalili ogroman put kako bi došli da posete kafić, bilo bi uzalud.

Drugo pravilo: Kada se vratiš u prošlost, šta god učinio, sadašnjost se ne može promeniti.

Većina gostiju kafića koji su došli jer su čuli neobične glasine o povratku u prošlost vraćala se razočarana kada bi čula ovo pravilo. To je zato što je većini gostiju koji posete kafić sa željom da se vrate u prošlost cilj bio da isprave dela koja su

učinili. Skoro da nije bilo onih gostiju koji su ipak odlučivali da se vrate u prošlost i posle saznanja da neće moći da promene sadašnjost.

Treće pravilo: Postoji samo jedno mesto u kafiću sa kojeg se možeš vratiti u prošlost, ali na tom mestu već sedi jedan gost. Zna se da taj gost jednom dnevno odlazi do toaleta, ali niko ne zna kada.

Četvrto pravilo: Dok si u prošlosti, ne možeš ustati sa tog mesta. Ako pak ustaneš, prinudno ćeš biti izvučen i vraćen u sadašnjost. Zato, dok si u prošlosti, ne možeš dalje iz kafića.

Peto pravilo: Možeš se vratiti u prošlost samo nakon što je kafa sipana u šoljicu i možeš ostati samo dok se ne ohladi. Štaviše, kafu ne može sipati bilo ko. Ovu kafu, koja iz sadašnjosti vraća u prošlost, može sipati samo Kazu Tokita.

Ali, bez obzira na ova naporna i dosadna pravila, bilo je gostiju koji su ipak dolazili s namerom da se vrate u prošlost. Gohtaro je bio jedan od njih.

„Šta planirate da radite kad se vratite u prošlost?“, pitala ga je žena koja ga je uputila da sedne kada je ušao u kafić. Zvala se Kjoko Košima. Ona je bila stalni gost, majka i domaćica. Tog dana se potpuno slučajno našla u kafiću, ali možda zato

što je bila tu prvi put kada je neki gost poželeo da se vrati u prošlost, bez prikrivanja je gledala u Gohtara, sa ogromnom radoznalošću.

„Možda je nepristojno da vas pitam, ali koliko imate godina?“

„Pedeset jedna mi je.“

Iako je odgovorio, možda je i pogrešio, ali činilo mu se da je želela da kaže: „Zašto čovek poput tebe, koji je u poprilično dobrim godinama, želi da se vraća u prošlost?“ Sedeo je tako, obešene glave, mirno gledajući u svoje prekrštene ruke.

„Izvinite. Zar ne mislite da će biti iznenađen? Kako se beše zove? Šuiči, je li tako? Pojavićete se tako stariji pred njim, koji ima dvadeset dve godine?“

Gohtaro i dalje nije podizao glavu.

„Bilo bi čudno, jelda? Zar ne mislite tako?“ pogledala je preko šanka tražeći Kazuino odobravanje.

„Pretpostavljam da je tako“, Kazu je odgovorila, ali je pokazala da se ne slaže u potpunosti.

„Mama, ohladiće se kafa“, promrmljao je dečak koji se već uzvrpoljio jer je popio sav sok. Dečak se zvao Josuke Kidžima. On je bio Kjokoin sin koji je ovog proleća polazio u četvrti razred. Imao je kosu srednje dužine, lice mu je bilo preplanulo od sunca, i nosio je fudbalski dres na kojem je pisalo FK MEI-TOKU, sa brojem 9 na leđima. Bio je pravi zaluđenik za fudbal.

Kada je rekao ovo, mislio je na kafu za poneti koja se nalazila u papirnoj kesi pokraj Kjoko.